

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXV

Paříž

Číslo 6

J. Šiklová O EXILU. prosinec 1994

Náš exil po r. 1968 měl pro domov mimořádně významnou úlohu. Bez našeho exilu a jeho práce by nikdo v zahraničí nevěděl, že jsme se zde všichni nevzdali a že nejsme další sovětskou republikou. Exil nám propůjčil hlas, dělal nám publicitu, překládal naše články i knihy, dával zprávy o tom co se děje doma do zahraničních zpravodajských agentur. A dělal to neúnavně, po celých dvacet let prakticky bez naděje, že to bude mít úspěch. Tito lidé se mohli věnovat svým osobním kariérám, mohli třeba získat lepší místa a vydělávat víc peněz - a oni se raději věnovali politice a pomoci domovu. Bez této části exilu bychom byli bezbranní : psát politické texty, organizovat semináře a demonstrace nebo se nechat dokonce zavíít, mělo politický význam jen tehdy, když se o tom dozvěděli lidé venku i doma, neboť ve vlasti to zbavovalo strachu a dodávalo odvahu k další tvorbě i k další resistenci.

Tím, že náš exil vytvořil v zahraničí skoro deset nakladatelství, kde vydával českou a slovenskou literaturu, která nemohla vyjít doma, vydával desky a nahrávky zakázaných zpěváků, založil desítky jasně politicky profilovaných časopisů, točil videozáznamy ze setkání a konferencí v zahraničí, připravoval a vysílal rozhlasové pořady a zprávy - tím vším jsme byli oslovováni a informováni co se dělo nejen venku, ale i u nás. Jedině ti lidé, kteří zde dříve spolu s námi žili, chápali všechny naše nuance, zámlky a náznaky.

Po Chartě 77, kdy i v zahraničí bylo známo, že v ČSSR existuje resistance, dostávali jsme od exilu i "stipendia", tj. finanční příspěvky. Třeba na napsání úvah, paměť, knih. Disidenti museli pracovat na místech, kde se nevydělávalo a z jednoho platu se žít nedalo. Tyto příspěvky rozděloval VONS (Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných) a právě pro tuto lidskou solidaritu byli členové tohoto výboru v r. 1979 zavřeni, neboť tato pomoc byla soudem kvalifikována jako "schvalování trestného činu odsouzeného". Exil také platil všechny ty časopisy a knihy, které se sem dopravovaly, včetně nákladů spojených s ilegální dopravou. V posledních letech totality jsme dokonce z exilu dostávali elektrické psací stroje, xeroxy i počítače na vydávání periodik. Držení xeroxu bylo ale málem kvalifikováno jako neoprávněné vlastnění střel-

Strahovská madona.

né zbraně, takže evidenci toho, kdo má jaký stroj a co potřebuje (např. nějakou náhradní součástku), zase zajišťovali lidé z exilu.

Odpověď na otázku, proč dnes lidé - pokud vůbec vědí, jak moc nám bylo pomáháno - exil odmítají, je třeba hledat především v sociální psychologii. Ti co odešli, se odlišili. Troufli si začít znovu a jinde, spoléhali pouze na sebe, získali zkušenosti, potvrdili si svoje schopnosti. Většina z nich chtěla sobě zdůvodnit svůj odchod a tak většina z nich nikdy nepsala domů o svých počátečních potížích, zoufalství a tvrdé práci. O tom se mlčelo a možná, že to byla chyba. Kdyby lidé skutečně věděli, jak tvrdé byly začátky emigrantů, tak by jim nezáviděli. Dnes tuto mezeru již nezaplňíme. Ti, co dnes tak často kritizují exil, tím projevují i svůj postoj vůči vlastnímu nerealizovanému přání. A exulanti zase snili o domově jako o zakázaném ráji, idealizovali si jej a nyní jsou konfrontováni s jinou skutečností. Přicházejí s dobrými úmysly a s chutí pomoci, ale jejich dobré rady jsou často chápány jako poučování od staršího bratra. Já věřím, že mnohé mezi exilem a domovem by se vyjasnilo, kdyby lidé na obou stranách o tom, co je mrzí, častěji a otevřeně mluvili. Je přirozené, že každý, alespoň dodatečně, hájí a zdůvodňuje svůj vlastní postup, čímž přehlušuje vlastní pochybnosti o tom, zda jednal správně, a toto svoje nezvratitelné rozhodnutí pak morálně, eticky, politicky i ideologicky zdůvodňuje. Někdy to spíše připomíná vnitřní monolog; čím méně je člověk o správnosti svého činu přesvědčený, tím více se snaží přehlušit své vlastní pochybnosti. To platí pro exil i pro nás, co jsme odtud nevytáhli ani paty, a nyní z toho děláme zásluhu.

Já osobně nevyčítám nic ani sobě, ani exulantům, ale jsem našemu politickému exilu hluboce vděčná za to, že mému národu pomohl vrátit svobodu a čest.

*Z rozhovoru s Dr. J. Šiklovou, vedoucí katedry sociální práce na Filozofické fakultě v Praze.
Časopis ČESKÝ DIALOG 3/94.*

NEPREHLÉDNĚTE ! NEPREHLÉDNĚTE !

V SOBOTU 10. PROSINCE 1994 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽENA OTCEM KOLÁŘEM V KAPLI DOMU CENTRE
SEVRES - 35, rue de Sèvres, 5.patro, 75006 Paris, métro Sèvres-Babylone
ČESKÁ MŠE SV.

INFORMUJTE SVÉ ZNAMÉ A PŘIJĎTE VŠICHNI !

Zajímavosti z domova i ze světa

*Dr. Jiřina Šiklová se stala kandidátkou na titul ŽENA
EVROPY 1994.*

■ Byla zahájena stavba české části ropovodu Ingolstadt - Kralupy.

■ Zemřeli : *Ivan Sviták* a v USA ve věku 82 let klavírní mistr *Rudolf Firkušný*.

■ Uprostřed pražského sídliště "Jihozápadní Město", kde žije téměř 50.000 lidí, vysvětil pražský světící biskup *Fr. Lobkowicz* sochu sv. Jana Nepomuckého, dílo sochaře Petra Veselého z Hořic. Starosta města předpokládá, že "socha přispěje k humanizování sídliště".

■ "Náš" biskup *Dr. Jaroslav Škarvada* oslavil 14. září tr. v Praze své sedmdesátiny. Když se koncem roku 1982 stal biskupem pro Čechy a Moravany žijící v zahraničí, zasloužil se o to, že české misie dostaly právní základnu a ochranu u místních

biskupů. Po návratu do Prahy ho sv. Otec jmenoval světicím biskupem pražským a arcibiskup Vlk generálním vikářem své arcidiecéze, ale péče o krajany v cizině patří Dr. Škarvadovi i nadále. Do dalších let přejeme hojnost Božího požehnání.

- Skupina patnáctiletých mladíků nastříkala sprejem hákové kříže na Mariánský sloup v Opočně.

- Grémium amerického kongresu zařadilo ČR na listinu zemí porušujících lidská práva; důvodem je zákon o českém občanství, který podle názoru expertů diskriminuje Romy. Soudce Ústavního soudu V. Jurka však v oddůvodnění soudního nálezu uvedl, že zpráva Kongresu obsahuje některá nepochopení a nepřesnosti, a až na dva členy Ústavního soudu se všichni soudci shodli, že podmínky volby občanství jsou přiměřené a nikoho nediskriminují.

- Členové speciální protiteroristické jednotky URNA zadrželi ředitele Centra kuponové privatizace *Jaroslava Liznera* právě ve chvíli, kdy přebíral od firmy *Trans World International (TWI)* úplatek osmi miliónů korun. Německý list *Süddeutsche Zeitung* o tomto případu napsal, že Češi nyní vědí, že se epocha soukromého vlastnictví stane dobou gaunerů a podvodníků.

- *Association LE PONT NEUF* uspořádala pod záštitou Mme B. Chirac výstavu věnovanou životu a dílu českého filozofa *Jana Patočky (1907 - 1977)*. Výstava v místnostech asociace *31, rue du Pont Neuf 75001 Paris* je přístupná od pondělí do pátku od 9,30 do 13,00, a od 15,00 do 18,00 hodin a potrvá od 16. listopadu do 8. prosince 1994. Rozhovor s paní F. Sokolovou, dcerou J. Patočky přineseme v některém z příštích čísel *Oběžníku*.

- Listopadový 61. světový kongres mezinárodního *PEN klubu* v Praze si vyvolil jako ústřední téma *Literatura a tolerance*. Myšlenka, vytvořit jakýsi gentlemanský klub všech osobností od pera (PEN = pero) a pracovat pro porozumění mezi národy a pro trvalý mír, se zrodila v r. 1921 v Anglii. České centrum bylo ustaveno již v roce 1925, prvním předsedou byl zvolen K. Čapek. V r. 1942 nacisté samozřejmě český PEN klub zakázali; po r. 1948 nebyl sice komunisty přímo zakázán, ale jeho hlavní poslání - napomáhat mezinárodní výměně myšlenek - se stalo fikcí. Nová historie PEN klubu začala "obnovitelskou" valnou hromadou v r. 1989, dnes dosáhl počet jeho členů 170 literátů. V rámci listopadového kongresu uspořádal *Francouzský institut* v Praze *Poctu básníkovi Pierru Emmanuelovi*, z Čechů zde vystoupila *Ivana Tigridová* a *Jan Vladislav*.

- Několik českých (nevládních) studentek ve Francii potřebuje byt, stravu a kapesné, aby zde mohly pokračovat ve svých studiích. Za to nabízejí své služby při výpomoci v domácnostech nebo při péči o staré lidi. Díky V. Umlaufovi se *České katolické misii* v Paříži podařilo s některými z nich navázat kontakt a zahájit výraznější spolupráci. Již nyní se jedna studentka stará o nemocnou paní, jiné studentce bylo umožněno alespoň ubytování. Předpokládáme, že tato spolupráce mezi nejmladšími a nejstaršími bude - v rámci možností - pokračovat, proto se jiným iniciativám a nápadům, jak našim mladým pomoci, meze nekladou. Přihlaste se !

- Absolventce plzeňské konzervatoře (klavír), studující na *Conservatoire National (St. Maur-des-Fossés)*, nebylo pro tento rok přiděleno studijní stipendium, a tak hledá příležitost k vyučování hře na klavír, event. k večernímu hlídání dětí. Adresu a telefonní číslo studentky případným zájemcům sdělí paní *A. Stránská* na tel. č. 46 70 44 19.

■ Dne 15. listopadu tr. zemřela paní *Magda Mensdorffová, roz. Skoupilová*, choť pana H. Mensdorffa-Pouilly, vicekonzula ČR v Paříži. Jménem celé *České katolické misie* vyslovujeme panu Mensdorffovi upřímnou účast, na zesnulou paní společně vzpomene v modlitbách během naší příští mše sv.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si vytvořili vlastní úsudek.

● ... Před pěti lety téměř pět tisíc uprchlíků z NDR hledalo a našlo útočiště na vel-vyslanectví SRN (Spolkové republiky Německo) v malostranském Lobkovickém paláci. Po týdnech pomluv a lží přiznaly úřady NDR a ČSSR, že stojí před problémem, který si netroufají vyřešit standardně - tj. represí, a pro nějž proto nemají žádné řešení v zásobě. První zapečetěné východoněmecké vlaky s uprchlíky tehdy odjely z Prahy na Západ přes území NDR a po 4. říjnu odvezly vlaky dalších deset tisíc běženců. Pověstný kamínek se uvolnil a hráz se začala nezadržitelně rozpadat. Tyto nadějně události měly ovšem i své šmouhy : někteří Češi se chovali k odstaveným autům s východoněmeckou značkou i k jejich majitelům až příliš "tržně", jejich "píli" však našťástě kompenzovali jiní, kteří hlacovým a promrzlým uprchlíkům nosili jídlo, pití a oblečení i přes rizika, která to tehdy přinášelo. D. Kummermann.

● ... Po listopadu 1989 se někteří čeští politici, zejména Václav Havel a Petr Pithart, výslovně přihlásili k Masarykovu dědictví, a to s důrazem na jeho niterný smysl. Pozitivní evokace předválečného prezidenta-filozofa rovněž přispěla k vytvoření obrazu V. Havla jako záruky a jakési morální záštity úspěšného demokratického vývoje. Ovšem, případ obou těchto politiků ukázal, že je daleko snazší navazovat na Masaryka slovně a hlásit se k jeho idejím než pokračovat v tom, co bylo základem jeho velikosti, totiž v rozhodných politických činech.

Pokud jde o Masarykův odkaz, selhali v podstatném - nepodařilo se jim udržet československou republiku. V. Havel sice ještě v roce 1991 prohlašoval, že zánik federace by byl "hanbou a selháním" její demokraticky zvolené reprezentace, nicméně postupně se s "hanbou a selháním" smiřoval, aby nakonec napomohl jejich realizaci svou rezignací z prezidentské funkce. Učinil tak bezpochyby po zvážení všech okolností a s nejlepším svědomím, ale sotva tím lze zastřít dojem z bezradného ustupování až na sám práh vlastní věrohodnosti. Přes všechnu vnější blízkost, zejména důrazu na morálku a filozofické ladění, je V. Havel T.G. Masarykovi nepodoben : zatímco Masaryk se stal symbolem, protože zvítězil, Havel v roce 1989 zvítězil, protože byl symbolem. Milan Drápala, sociolog.

● ... Celý svůj život, generaci za generací, se lidé snaží řešit své problémy, ale nic nenasvědčuje tomu, že by jejich starostí nějak přibývalo nebo ubývalo. Zhruba stejně starostí máme po sametové revoluci jako před ní, jako měli naši prarodiče, jako měli divoši. Ve válkách a krizích se sice počet a intenzita starostí zvětšuje, ale nakonec se situace vždy nějak normalizuje. A obráceně platí, že ani lidé se zajištěným životem v láskyplném společenství nemají vyhráno : nepříjemné starosti si je stejně najdou. (...) Zákon o zachování nespokojenosti můžeme přijmout jako rámeček určující náš život, anebo jej můžeme popírat ve jménu nějakého sociálního "perpetua spokojenosti". První přístup stojí v základech politické pravice, druhý je kolébkou levice. Proto pravici charakterizuje skepse k pokroku, konzervatismus a důraz na soukromé právo. Zdůrazňuje individuální odpovědnost a svobodu, která s sebou

nutně nese riziko neúspěchu. Levicový postoj je naopak optimistický a modernistický. Vidí ve společnosti a kolektivu zdroj spásy a dovolává se společenské solidarity. Klade důraz na veřejné právo a osvobození ve jménu vždy nějakého nového "perpetua spokojenosti". A protože na volbě mezi oběma postoji nemůžeme principiálně vydělat - starostí se tak jako tak nezbavíme - určují ji kritéria etiky a estetiky.

Etika jakékoliv volby by ovšem měla být zdůvodněná. Volba pravicového postoje je dána rozhodnutím být svobodný a bohatý, ale ve zcela jiném smyslu než jak se má v běžném povědomí. Je spjata s rozhodnutím vážít si dlouhodobých statků nejen proto, že se v nouzi hodí, ale též s rozhodnutím naučit se s nimi odpovědně disponovat, tj. třeba je i rozdávat. Ve světě plném starostí máme pro rozdávání nejen dost důvodů, ale také vždy i dost statků. Levicový postoj, kde starosti představují cosi nepatřičného, za co apriori může trh, režim anebo špatná politika vlády, je z tohoto hlediska pohodlným stanoviskem. Za jeho výhodnost se také platí tím, že se lidé začínají ve svém životním pocitu kolektivně proměňovat v nesvéprávné a bezmocné chudáče, kteří se - když je třeba někomu pomoci - nejdříve dovolávají státu.

Jiří Kabele, sociolog, KU.

● ... Rozhodnutí evropské společnosti (prostřednictvím příslušného parlamentu) dát vztahu homosexuálů před zákonem statut manželství včetně příslušných důsledků, vyvolalo vlnu komentářů pro i proti. Liberální demokraté si pochvalují "výsostný projev skutečné demokracie", opozice - nejčastěji náboženská - v něm vidí další důkaz prohlubující se dekadence evropské společnosti. (...) Je nutno počítat s tím, že prostě hlasování není metoda skutečného hledání pravdy a spravedlnosti, ale je to metoda, na které stojí fungující demokratická společnost západního typu. Křesťan, který přistoupí na veřejnou, otevřenou debatu, tím přijímá i její pravidla a otevřený konec debaty, tedy nejistý výsledek. V případě přehlasování musí křesťané toto zklamání unést a ve společnosti respektovat, jako každá jiná, v parlamentu poražená menšina. Ale v žádném případě tím pro ně není dotčena platnost *Zákona božího*. Je zřejmé, že my, křesťané, budeme stále častěji žít ve společnosti, ve které budou platit z křesťanského hlediska nepřijatelné zákony (...) a že se budou nekřesťané chovat nekřesťansky. Naší největší starostí v této situaci bude tento *Zákon* správně rozpoznat a co nejdůsledněji uplatňovat ve *vlastním životě*. Rozhodující bude, nakolik křesťanské bude naše vlastní jednání, jak jednotlivců, tak skupin (církve). Podle toho budeme posuzováni a jedině touto cestou příkladu můžeme přesvědčit i jiné o správnosti naší cesty.

Petr Kolář SJ

*

"POMOZTE PAVLÍKOVI" - PODĚKOVÁNÍ.

Malá pařížská skupina, jež se snaží jedenáctiletému *Pavlíkovi Heřmanovi* z Prahy, trpícímu Addisonovou nemocí, pomoci k úplnému nebo částečnému uzdravení (viz *Oběžník 2 / 94*) placením nákladných zahraničních léků, předala k dnešnímu dni paní Heřmanové celkem 3.500 Frs. Na této částce se podíleli paní a pánové : Auerhan, Bernhard, Buňatová, Denot, Knopová, Korecká, Mensdorff-Pouilly H., Skalská-Severac, Stránský st., Stránský ml. Všem dárcům vyslovujeme srdečné poděkování.

Kdo z vás se chce a může ke skupině "*Pomozte Pavlíkovi*" připojit, přihlaste se u paní *MILENY DENOT*, 7, rue Jean Macé 91300 MACY.

VÁNOČNÍ VZPOMÍNKA

U příležitosti nedožitých devadesátých narozenin ING. ARCH. JAROSLAVA CUHRY, do r. 1948 poslance ČSL, konala se 24. září tr. v břevnovském klášteře vzpomínková slavnost. Kromě členů rodiny přišla na "Jarku Cuhru" zavzpomínat řada jeho spoluvězňů - mukul z padesátých let, mši za zemřelého sloužil arciděkan Opasek, rovněž mukl. (MUKL = Muž Určený K Likvidaci). Slavnosti byl přítomen i ministr kultury Pavel Tigrid.

MUDr. Miloš Adámek, hlavní lékař KPV (Konfederace politických vězňů), na jehož návštěvu v naší MISII v r.1991 si snad ještě pamatujete (rozhovor s MUDr. Adámekem přinesl OBĚŽNÍK č.4 1991), vzpomíná na svého spoluvězně takto :

Poprvé jsem se setkal s Jarkou Cuhrou na onom zlověstném táboře "Nikolaj". Byly vánoce, zima přes třicet stupňů, ale ani tehdy nám hoši pana náčelníka Hromádky nedali pokoj. Když jsme se právě na Štědrý den vrátili z dopolední šichty a z táborové kuchyně jsme si vyzvedli polostudené jídlo, těšili jsme se, že alespoň teď prožijeme vánoce trochu v klidu a pokoji. Ale kdepak! Hned po obědě byl nástup a po hodinovém čekání na "apelplacu", když jsme se konečně - promrzlí a unavení - dočkali příchodu opilého pana velitele Šambergra, přečetl starší tábora, kriminálník Kužela, seznam muklů, kteří musí ihned nastoupit trest v korekci. Korekce byla právě nová, betonová, pěkně promrzlá. V seznamu jsem byl samozřejmě i já, jako podezřelý z připravovaného útěku, hokejista Gusta Bubník a řada dalších "prominentů". Mezi nimi i vysoký, štíhlý muž ostře řezaných rysů, ne zrovna mladý. Asi kolem padesátky. Odvedli nás do toho promrzlého bunkru, všechny skleslé, unavené, zoufalé - snad na dně. Říkám-li na dně, pak je to stav největšího zoufalství a beznaděje. Když jsme se rozesadili po vymrzlé podlaze, povstal onen vysoký muž, rozhlédl se po nás a takovým zcela britkým hlasem řekl: "Tak chlupci, jsou vánoce, blíží se Štědrý večer, tak se pomodlíme". Trochu udiveně, ale s jeho povzbuzením a příkladem jsme se pomodlili. A pak nám tento muž počal vyprávět o významu vánoce, co to znamená, když se nám zrodila největší LÁSKA...

Nám všem bylo najednou nějak lépe, svátečně, uvolněně. A když nám večer kuchaři propašovali do korekce hrnec řídké, ale horké polévky, chutnal nám ten kousek chleba a pár lžic horké polévky znamenitě. "Vidíte, že na nás Pán nezapomněl", řekl ten vysoký muž. Jak silnou on musel mít morálku, když dovedl tak snadno překonat všechny strasti - a ještě nás mladší morálně podržet a povzbudit !

To bylo moje první setkání s nezapomenutelným Jarkou Cuhrou, s kterým jsem pak udržoval vřelé přátelství až do konce jeho života. (Mimě kráceno a upraveno).

V říjnu tr. obhájil MUDr. Miloš Adámek před vědeckou radou lékařské fakulty KU "všemi hlasy" svoji práci na kandidaturu věd. Bůh kreslí rovně i křivými čarami... Blahopřejeme !

MIKULÁŠSKÁ

Pisnička politických vězňů v 50. letech

<p>1. Šel Mikuláš, šel po ulici,
potkali ho tam dva četníci.
[: Hej hej :] Mikuláš je podezřelej !</p> <p>2. Když jim řekl, že přišel z nebe,
odvedli ho rovnou na estébě.
[: Hej hej :] Mikuláš je zadrženej !</p> | <p>3. Obviněn byl svatý Mikuláš,
že dělá v republice špionáž.
[: Hej hej :] Mikuláš je obviněnej !</p> <p>4. Odsouzen byl, dobrý ten kmet,
k odnětí svobody na dvacet let.
[: Hej hej :] Mikuláš je odsouzenej !</p> <p>5. Od té doby chodí teď u nás
ze Sovětského svazu Děda Mráz.
[: Hej hej :] Mikuláš je vyřízenej !</p> |
|---|---|

Četli jsme knihu

*Měj se dobře, světe,
an v tobě nikdá dobře není:
měj se dobře,
jen jest v tobě samé hoře,
daremní tvá naděje,
darmo lákáš,
darmo vábíš,
darmo jest na třtinu se spoléhati;
sláva tráva;
vadne, chřadne;
všecko větší
jako v povětří:
trůny i koruny;
padají, klesají;
prší, srší;
růže, kůže,
mineme, hyneme!
Měj se dobře, světe!*

(Život sv. Ivana poustevníka)

Fridrich Bridel BÁSNICKÉ DÍLO
V r. 1994 vydalo nakl. TORST v Praze.

*Zavítej k nám, dítě milé,
smutných kratochvíle,
žes nebylo přišlo dýle,
byla smutná chvíle.
Tebe ctí z nebes vesele,
andělé, zpívají mile,
ó korunko mého cíle,
ó dítě přemilé!*

(Jesličky)

Co Bůh? Člověk?

Kdokolivěk?

Co já? Co ty?

Bože svatý?

Já hřích, pych, lest:

tys sláva, čest.

Já hnís, vřed, puch:

tys čistý duch.

(Co Bůh? Člověk?)

Tradiční představa o "temnu" 17. a 18. stol. nebyla nikdy pravdivá ani spravedlivá. Barok byl velmi silný kulturní proud, usilující všemi prostředky o niterné vzrušení a zvroucnění, jenž se hluboce vtiskl do naší národní tradice. Česká krajina dotvořená barokní architekturou, díla sochařů a malířů, písně a muzika, kroj a příbytek - to vše svědčí o polěbě uměleckých zážitků, které ovlivnily celé lidské životy a vytvořily estetické bohatství, jímž byla naplněna celá země.

Rovněž literatura barokního období dala českému národu řadu skutečných básníků českého jazyka (na rozdíl od éry humanismu, kdy se básnilo jen latinsky) a mezi nimi dvě postavy světového formátu: Adama Michnu z Otradovic a Fridricha (Bedřicha) Bridela, největšího básníka naší mateřštiny před Máchou. Jeho zpěvný jazyk, neotřelé a odvážné rýmy, opravdovost a strhující síla obraznosti je udivující, i když umělecky tvořil bez osobních aspirací, skromně a většinou anonymně.

Fridrich Bridel (1619 - 1680), v jezuitském řádu spolužák Balbinův, vánočním kancionálem "Jesličky" spoluvytvořil tradiční podobu českých vánoč (dodnes zaznívají o vánočních slova jeho koledy "Veselé vánoční hody"), je autorem skladeb "Slaviček vánoční" a "Život svatého Ivana". Vrcholem jeho díla však zůstává 560 veršů metafyzické skladby "Co Bůh? Člověk?", ryzí výraz Bridelovy duše. Racionalistickým osvícenstvím a pozitivistickou literární vědou 19. stol. bylo celé Bridelovo dílo zapomenuto, a teprve ve 30. letech 20. stol. postupně objevováno a publikováno zásluhou J. Vašiči; tehdy vyšel novodobě také "Slaviček vánoční". Letos se konečně dočkalo celé básnické dílo F. Bridela knižního vydání, když se nakladatelství TORST v Praze spojilo s jezuitským nakladatelstvím SOCIETAS a s KŘESŤANSKOU AKADEMIÍ v Římě, za sponzorství muzea ve Vysokém Mýtě, kde se básník narodil.

Nás může potěšit to, že na vydání tohoto díla má velkou osobní zásluhu také Otec Petr Kolář a - věřte nebo nevěřte - díky malému peněžnímu příspěvku tak trochu i naše pařížská "Misie".

Otec Kolář vyslovuje nám všem upřímné poděkování.

Otec Petr Kolář, Václav Umlauf a redakce Oběžníku přeji všem čtenářům milostiplné vánoce i šťastný, požehnaný nový rok.

*

Na Českou katolickou misi a na Oběžník přispěli

Azan Husárek Peška Sigmund

Všem dárcům upřímné PÁN BŮH ZAPLATÍ!

* *
* *

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

VYHOŠTĚNÍ, ODSUN NEBO VYHNANÍ ?

Když roku od narození Páně 1055 (...) kníže Břetislav zemřel, všichni z národa českého zvolili si prvorozeného jeho syna Spytihněva za knížete. (...) On si hned prvního dne, kdy byl nastolen, velikou, podivuhodnou a po všechny věky paměti-hodnou zjednal památku, neboť kolíkkoli bylo nalezeno z rodu německého, ať bo-hatých nebo chudých nebo poutníků, kázal najednou do tří dnů vyhostiti ze země české; ba ani své matce Jitce, dceři Otově, nedovolil tu zůstat. Rovněž dal vyhostiti abatyši u sv. Jiří. (...) A jak zněl rozkaz, uháněli s abatyši, posadivše ji na vůz, a dří-ve, než bys to dořekl, vyvezli ji za hranice této země.

Kosmova kronika česká.

(Kronikář Kosmas, kapitulní děkan pražský, 1045 - 1125).

"Safra, safra, ňák se mi nevodvívá padák", sýčkoval. ~ "Pozor na miny!" vybuchl.
~ "Uznávám, že jsem stará svině", hájil se. ~ "Už se mi to přichyčuje", nadhodila.

*

Alena Vostrá, Lingvistická cvičení.

CO S DĚDICTVÍM OTCŮ ?

Má strana, jež proměnila vyspělý evropský stát v krvavý absurdistan pořád právo na existenci? A kdo jsou ti, co mají žaludek po tom všem v takové straně zůstat? Nenapadá mi nikdo než blbci a zločinci...

J. Škvorecký LIN 20. 6. 91

Konfederace politických vězňů (KPV) vyzvala vládu a parlament k zákazu Ko-munistické strany Čech a Moravy (KSČM).

Je nám vnučováno tvrzení, že socialismus není nic jiného než sled mocenských perzekucí, fronty na nedostatkové zboží, byrokratické omezování, praktická nemož-nost vyjet do zahraničí. To dobré a správné podle nich nestojí za řeč a je nutné to zlikvidovat. A tak jsou zadupávána družstva, rozmetávána celá prosperující odvětví, znovu se platí za léky a zavádí se školné, roste nezaměstnanost, přibývá žebráků a bezdomovců. Drahoty sužuje ty, kteří se neumějí živit jinak než poctivou prací.

M. Grebeníček, předseda ÚV KSČM.

**Z mudrosloví jistého národa
středoevropského :**

*Kdyby KSČM nebylo,
museli bychom ji,*

v zájmu humanity samé, vytvořit...

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris